

царь и нему ще даватъ, когато има нужда, в о й н и ц и. Чепинци мислили много. Помощь отъ ни-
кжде не получили. Българскиятъ царь въ това
време ималъ голѣми бели, та не можалъ да имъ
прати войска. И чепинци решили да приематъ тур-
ското предложение. Тѣ признали султана за царь
и подписали спогодба, споредъ която ще даватъ
на турцитѣ войници — помагачи, а народътъ ще
се запази свободенъ и стопанинъ на имота си,
както е било до тогава.

Споредъ това, чепинци събирали всѣка година
млади момци, наречени в о й н и ц и или п о м а г а ч и,
и ги пращали съ тѣхнитѣ войводи да помагатъ на
турцитѣ въ войнитѣ имъ съ другитѣ народи. „Вой-
ницитѣ“ си имали свое знаме и своя българска
команда. Тѣ пжтували като отдѣлна дружина съ
турската войска въ Гърция, въ Сърбия, въ Мала
Азия, въ Египетъ, въ Румъния, въ Албания и т. н.

Отъ името войници - п о м а г а ч и, чепинскитѣ
българи сетне получили името п о м а ц и.

Цѣли 300 години чепинци служили войници
на турцитѣ и се ползували съ голѣма свобода и
голѣми права: изповѣдали свободно Христовата
вѣра, градили църкви и манастири, редѣли сами
общинитѣ си, имали си оржие, обличали се как-
то желаятъ, данъци тежки не плащали и безплат-
но никому не работѣли. Запазени въ своитѣ мѣ-
ста съ султански фермани (заповѣди), чепинци
сѣкли свободно боровитѣ гори, рѣзали дѣски,
греди, мартаци и ги продавали свободно. Голѣ-
митѣ стада, що отглеждали, имъ давали вълна,
млѣко, сирене, масло, месо. Ето защо чепинци
били добре и си мирували.